

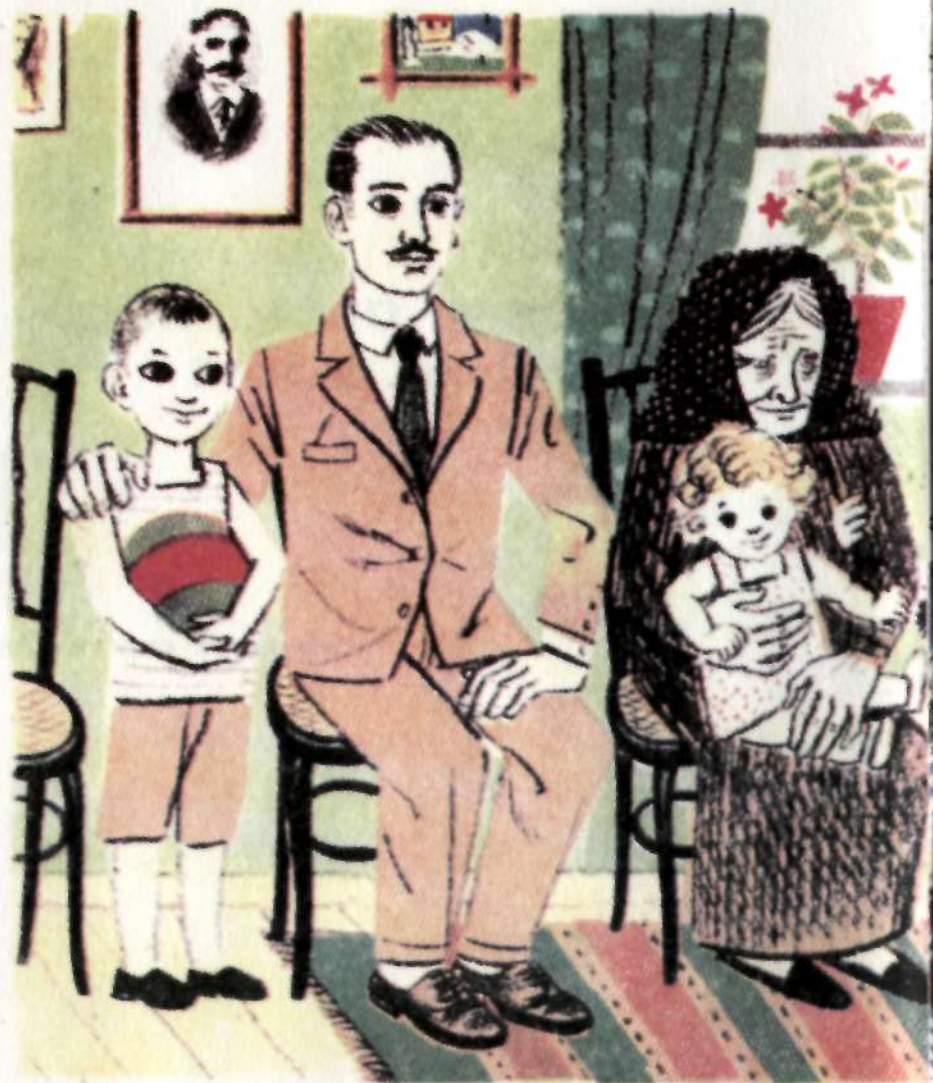
Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ Γ. ΣΑΚΚΑ

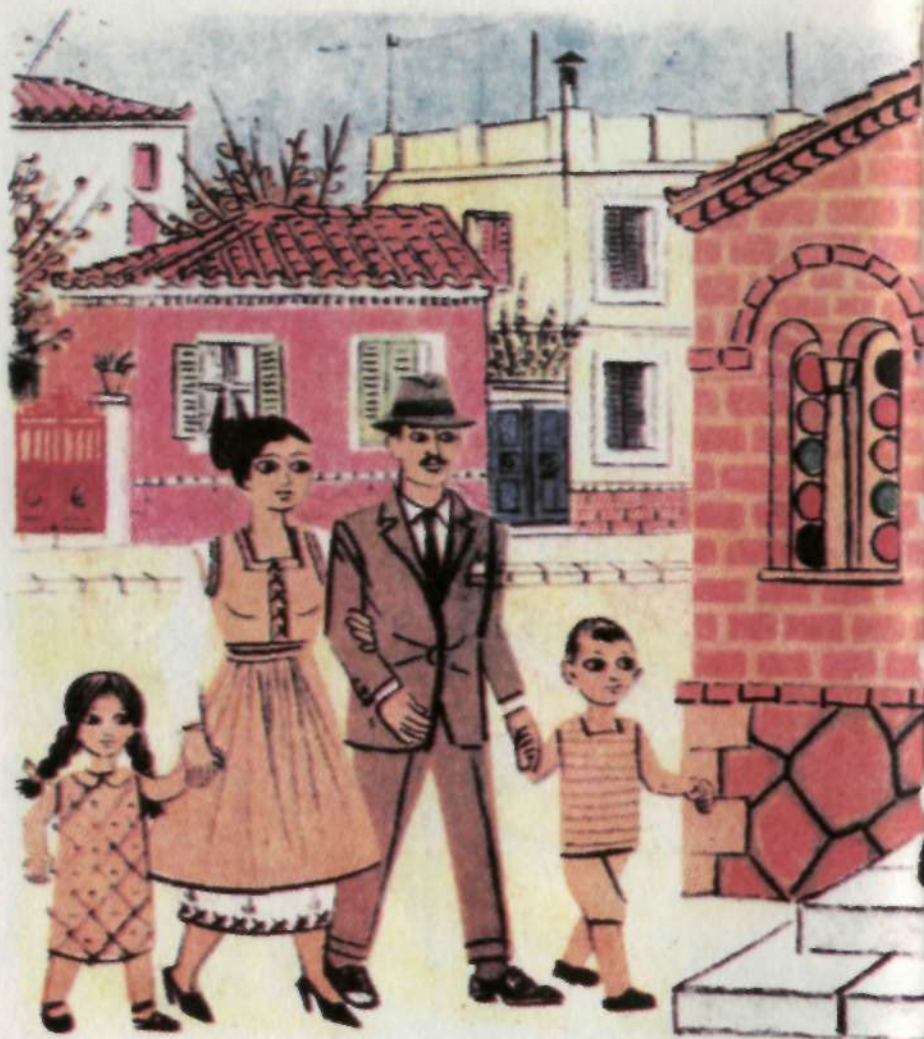
άλφαβητάριο

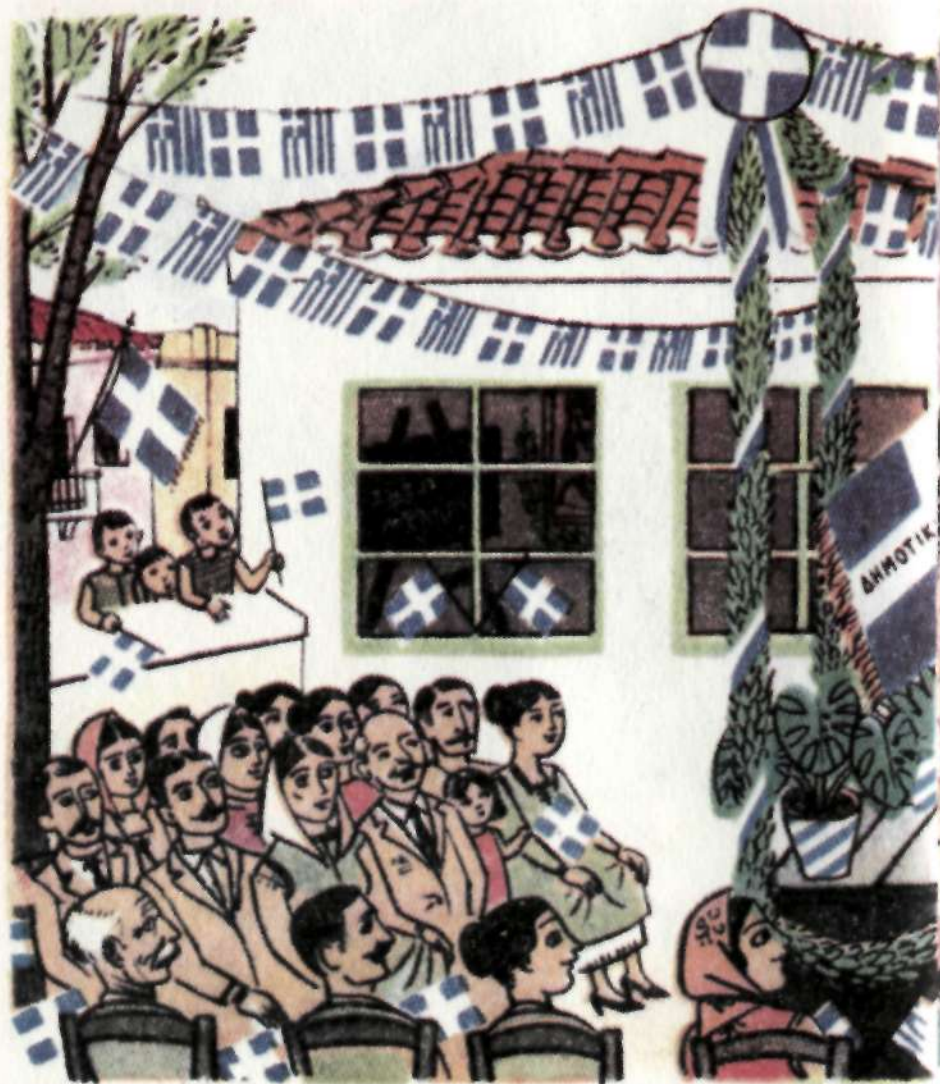

**ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ**

Αφιερωμένο στην κυρα Λένη

I u

I u

O o

O o

α

α

v

νά

N

Νά, νά.

λ

-λά λά λά.
λά λά, όλα.

Λ

-Λά λά, όλα.
Λά λά, Λόλα.

ε

ἔλα

-Λόλα, ἔλα Λόλα.
Νά ἕνα νινί.

-Ἔλα, νινί

ε

-Ἔλα, νινί, ἔλα.
Ἔλα, νινί, νάνι.
Ι ι ι... Ο ο ο...

η

Έλλη

-Νά η Έλλη.
Νινί, νά η Έλλη.

Άννα

Α

-Άννα, έλα.
Έλα, Άννα.
Έλα, Έλλη.

μ

μῆλα

-“Ελλη, νά ἕνα μῆλο.
Λόλα, νά ἕνα ἄλλο.
”Αννα, νά μῆλα.

Μίμη

Μ

-Μῆλα, Μίμη.
”Ελα, Μίμη, ἔλα.
”Ελα, μῆλα μέλι.

Ππ

Παπί

-Πά, πά. Πί, πί.
Παπί, Μίμη.
Παπί, "Αννα.
Νά ένα παπί.

Τόπι

Ττ

-Τόπι, τόπι, Μίμη.
Τόπι, τόπι, "Ελλη.
-Πέτα, "Αννα, τὸ τόπι.
"Αννα, πέτα τὸ τόπι.

Κ κ

Κότα

Κά κά κά ή κότα.
—Νά, ή κότα, Μίμη.
Νά, ή καλή κότα.
"Έκανε ένα κοκό.
Τò έκανε, νά το.

γάλα

γ

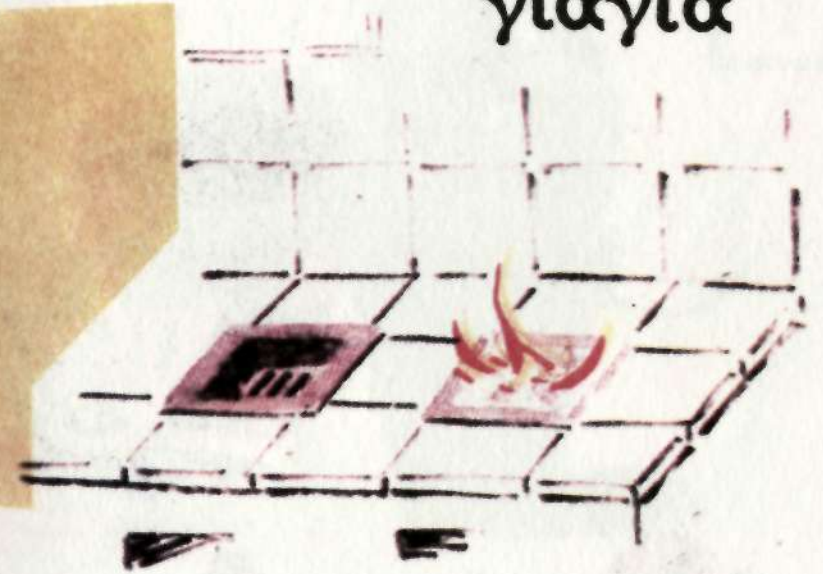

—Νά τò γάλα, Μίμη.
"Αννα, "Ελλη, έλᾶτε.
Καλό γάλα, έλᾶτε.
—Πᾶμε, λένε ὄλα.

ι ό,

γιαγιά

Νιάο νιάο ή γάτα.
Νιάο έκανε ή γάτα.
-Λίγο γάλα, γιαγιά.
Κι έμένα γάλα.

Γάτα

- Νιάο νιάο, ή γάτα.
- Πί πί, τὸ παπί.

Γ

- Τότε ή γιαγιά έλεγε:
- Γάτα, μή τὸ παπί.
 - Γάτα, άγάπα τὸ παπί.

Χ χ.. ή χήνα

- Χ χ.. ή χήνα.
- Χ χ.. τὰ χηνάκια.
- Πά, πά.. ή πάπια.
- Πί, πί.. τὰ παπάκια.

Χ χ

- Γάτα, μὴ τὰ χηνάκια,
- ἔλεγε ἡ Ἄννα.

Ρ ρ.. τὸ νερό

- Ρ ρ.. τὸ νερό.
- Νιάο νιάο, ἡ Ριρή.
- Πί πί, τὸ παπί.
- Χ χ ἡ χήνα.

Ρ ρ

- Χήνα, πάπια, Ριρή,
ἐλᾶτε, πίνετε νερό,
ἔλεγε ἡ Ἄννα.

ω

ώρολογι

- Τίκ τάκ, τίκ τάκ,
έκανε τὸ ώρολόγι.
- Μίμη, τὸ ώρολόγι.
Νά τὸ ώρολόγι.
Έννέα ἢ ώρα,
έλεγε ἡ "Αννα.

σ σ.. σιγά

σ

- Μίμη, "Αννα, σιωπή.
Έλατε σιγά-σιγά.
- Γιατί σιγά, μητέρα;
ρώτησε ἡ "Αννα.
- Νάνι μέσα τὸ μωρό,
έλεγε ἡ μητέρα.

Ὁ παπάς

- Νά τος, ὁ παπάς,
ὁ καλὸς παπάς μας,
ἔλεγε ἡ μητέρα.
- Νά σᾶς ἀγιάσω...
Καλὸ μήνα,
ἔλεγε ὁ παπάς.

Σ

Ὁ Σωτήρης

— Ἕλλη, Ἕλλη, ἔλα.
 Πᾶμε ὡς τὸ Σωτήρη.
 Σὲ παρακαλῶ, πᾶμε,
 ἔλεγε ἡ Ἄννα.
 Τότε ἡ Ἕλλη ρωτᾷ:
 Γιατί νὰ πᾶμε;
 Τί νὰ κάνωμε, Ἄννα;

Σύκα

Υ

Ὁ Σωτήρης ἔλεγε:
 — Σύκα, καλὰ σύκα.
 Ἔχω σύκα μέλι.
 Ἔλα, πάρε Ἄννα.
 Πάρε κι ἐσὺ Ἕλλη.
 Πάρετε καλὰ σύκα...

- Δέτε ένα δέμα.
 Δέτε δέμα με δώρα,
 έλεγαν όλα με γέλια.
 'Ο πατέρας έλεγε:
- Μίμη, πάρε τὸ δῶρο.
 "Αννα, πάρε κι έσύ.
 Πάρε κι έσύ "Ελλη.

- 'Ηλία, 'Ηλία έλα.
 "Ελα νά δῆς δῶρα.
 Τὰ έδωσε ὁ πατέρας.
 Δές τὸ τόπι...
 Δές τὴ χήνα...
 Τί πολλὰ δῶρα, 'Ηλία,
 έλεγε ἡ "Αννα.

Β β... ό Βοριάς

—Β β... έκανε ό Βοριάς.
Β β...έκανε μέ βοή.

Β β

‘Η μητέρα έλεγε:
—Βάλε σακάκι, Μίμη.
Βάλετε όλα κάτι.
Τί δυνατός Βοριάς!
Πολύ δυνατός βοριάς.

Δ

Ὁ Δῆμος

Ὁ Μίμης ἔλεγε:

- Δῆμο, Δῆμο ἔλα
Δές ἓνα καράβι.
Ἕνα μεγάλο καράβι.
- Κι ὁ Δῆμος ἔλεγε:
- Βάλε, Μίμη, τιμόνι.
Βάλε, Μίμη, πανιά.

Ὡρα καλή

Ω

- Ὡρα καλή, καράβι.
Σύρε γιαλό - γιαλό.
Σύρε μὲ τὸ καλό,
ἔλεγε ὁ Μίμης.
- Ὡρα καλή, καράβι.
Σύρε μὲ τὸ Βοριά.
Σύρε μὲ τὸ Νοτιά,
ἔλεγε κι ὁ Δῆμος.

ζ ζυμάρι

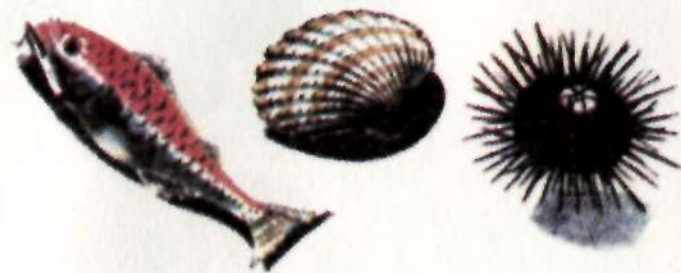
Ἡ Ἑλλή ἔλεγε:
—ὦ, τί πολὺ ζυμάρι!
Γιαγιά, δῶσε ζυμάρι.
Δῶσε γιὰ νὰ ζυμῶσω.
Νὰ ζυμῶσω κι ἐγώ.

Ὁ Ζήσης Z

Νά ὁ Ζήσης ὁ μανάβης.
Γύριζε μὲ τὸ ζῶο
κι ἔλεγε δυνατά:
—Ρόδια, καλὰ μῆλα,
λάχανα, πατάτες...
Ἡ Ἄννα ἔλεγε:
—Ζήση, δῶσε μας μῆλα.
Ζήση, δῶσε μας ρόδια.

—Θυμάρι, θυμάρι, Ζωή.
 Δές τί καλὸ θυμάρι.
 Μύρισε, Ζωή, θυμάρι.
 Θέλω νὰ τὸ μυρίσης,
 ἔλεγε ἡ Ἄννα.

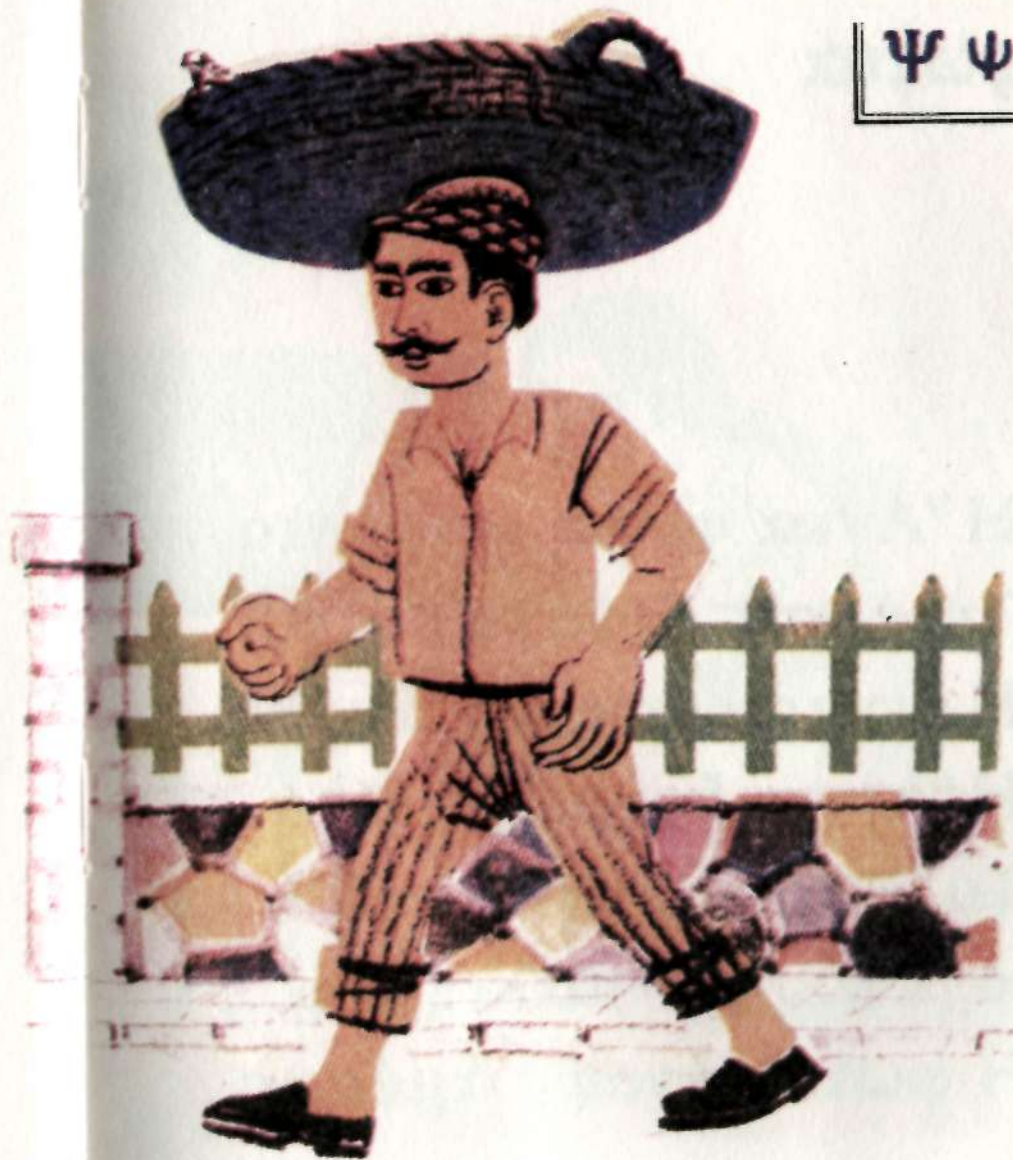

Νὰ ὁ κύριος Σταμάτης.
 Νὰ τος μὲ ἓνα καλάθι.
 Τὸ βαστᾶ στὸ ἓνα χέρι.
 Στὸ ἄλλο, βαστᾶ ζυγαριά.
 Τί νὰ ἔχη στὸ καλάθι;
 Θὰ ἔχη θαλασσινά.

Ψάρια, ψάρια

—Ψάρια, έδω τὰ ψάρια.
Θαλασσινὰ ψάρια.
”Εχω ψάρια γιὰ ψητά,
ψάρια γιὰ τηγανητά.
Πάρετε καλὰ ψάρια,
έλεγε ο Σταμάτης,
ο Σταμάτης ο ψαράς.

Ψ Ψ

φωτιά

‘Η”Αννα φυσᾶ τὴ φωτιά.
Τὴ φυσᾶ δυνατά: φ φ...
‘Η φωτιὰ ὅμως δὲν ἄναβε.
‘Η”Αννα ἔφερε δαδί.
Τὸ ἔβαλε στὴ φωτιὰ
κι ἐφύσησε πάλι: φ φ...
‘Η φωτιὰ ἄναψε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Φανή

Νά ἡ κυρία Φανή.
Νά ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.
Νά την μέ τὰ ψάρια.
Τὰ καθάρισε καλά
κι ἔλεγε στήν Ἄννα:
—Φέρε, Ἄννα, τὸ τηγάνι.
Φέρε, Ἄννα, τὸ λάδι.
Θὰ τηγανίσωμε ψάρια.

Ξ

ξύλα

Ἡ κυρία Φανή φώναξε:
—Φέρε, Ἄννα, ξύλα.

Βάλε τα στή φωτιά.

Ἡ Ἄννα ἔφερε ξύλα.

Τὰ ἔβαλε στή φωτιά
κι ἐφύσησε δυνατά: φφ.

Ἡ φωτιά ἄναψε πολύ.

Ἐφεξε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Ξένη

Ξ

Ἡ κυρία Ξένη ἔλεγε:
—Ξύλα, ἔχω ξηρὰ ξύλα.

Ξύλα γιὰ τὴ φωτιά.

Ξύλα γιὰ τὸ καζάνι.

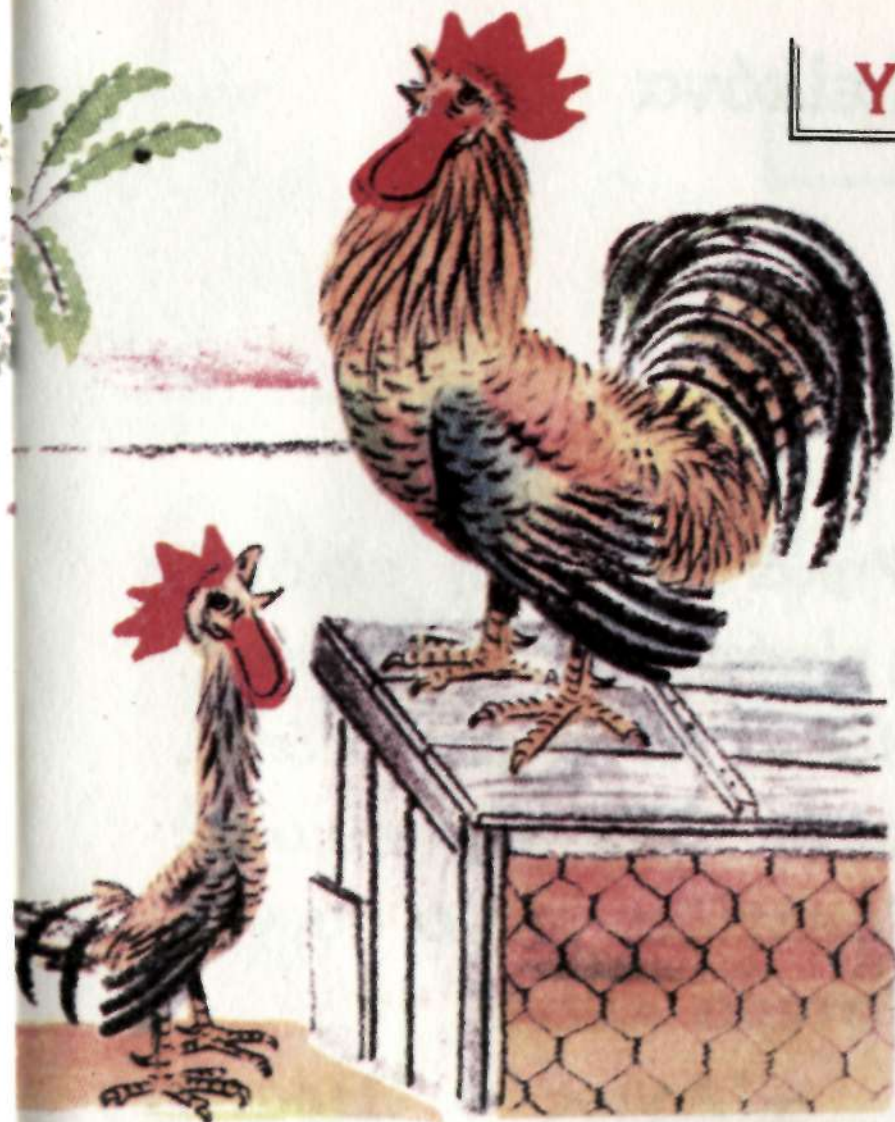
Ὁ πατέρας ἀγόρασε ξύλα,
ἀγόρασε πολλὰ ξύλα.

‘Υπερήφανος κόκορας

—Κικιρίκο! Κικιρίκο,
φώναζε ό κόκορας.
Καμαρωτός, καμαρωτός.
‘Υπερήφανος κόκορας.

Τό κοκοράκι φώναζε:

—Κικιρίκι! Κικιρίκι!
Σάν νά έλεγε:
«‘Υπερήφανε κόκορα!
Δές κι έμένα...»

Ἡ εἰκόνα

ΕΙ

Ψηλά ἦταν ἡ εἰκόνα,
ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.
Νά ἡ Ἄννα ἀπὸ κάτω,
κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα.
Γονατίζει σιγὰ - σιγὰ.
Ἐστερα λέει:
— Ἄγιος ὁ Θεός...

Ἡ οἰκογένεια

Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Ἐτοιμοὶ ὅλοι νὰ φᾶνε.
Νὰ ὁ πατέρας, ἡ Λόλα,

οἰ

ὁ Μίμης, ἡ Ἑλλη, ἡ Ἄννα,
ἡ γιαγιά κι ἡ μητέρα.
Τί μεγάλη οἰκογένεια!

Τὸ σχοινάκι

σχ, τρ

Ἡ Ἄννα πηδᾷ τὸ σχοινάκι.
Τρέχει μὲ χαρά,
κι ὄλο λέει:
Τρέχω, τρέχω,
μὲ χαρὰ πηδῶ,
τὸ σχοινάκι τὸ ἀγαπῶ.

Μού...ή άγγελάδα

Μού, μού...ή άγγελάδα.
Μού...έκανε ή άγγελάδα,
σαν να έλεγε:
«Θέλω τὸ φαγητό μου.

ου

Φέρε, "Αννα, φύλλα».
'Η "Αννα έφερε φύλλα.
'Η άγγελάδα έτρωγε
κι έκουνοῦσε τήν ούρά.

Τὸ σπιτάκι

Ὁ Μίμης λέει:-

—”Αννα, φέρε πέτρες.
Φέρε ξύλα, φέρε λάσπη.
Θὰ κτίσω ἓνα σπιτάκι.

Τὰ δύο ἀδερφάκια ἴδρωσαν.
Ἰδρωσαν στὴ δουλειά
κι ἔκτισαν τὸ σπιτάκι.

Όταν τὸ τελείωσαν,
τραγουδοῦσαν:
«Σπίτι μου, σπιτάκι μου,
σπιτοκαλυβάκι μου...»

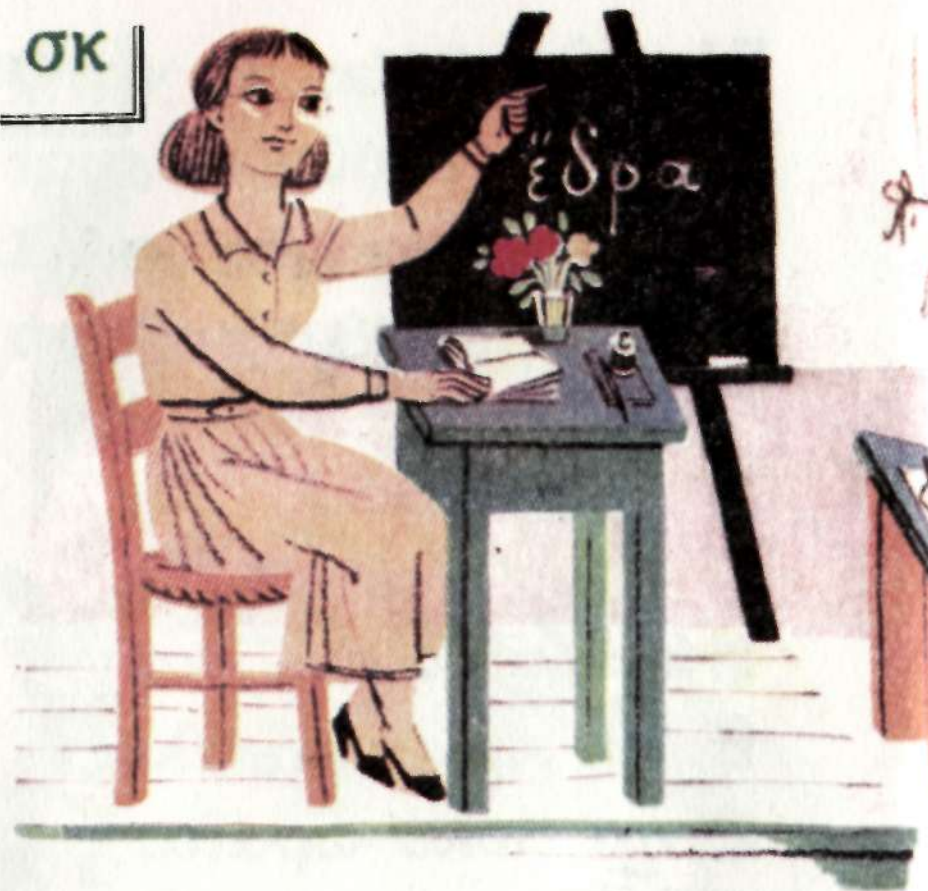
Ἡ αἶθουσα

αι

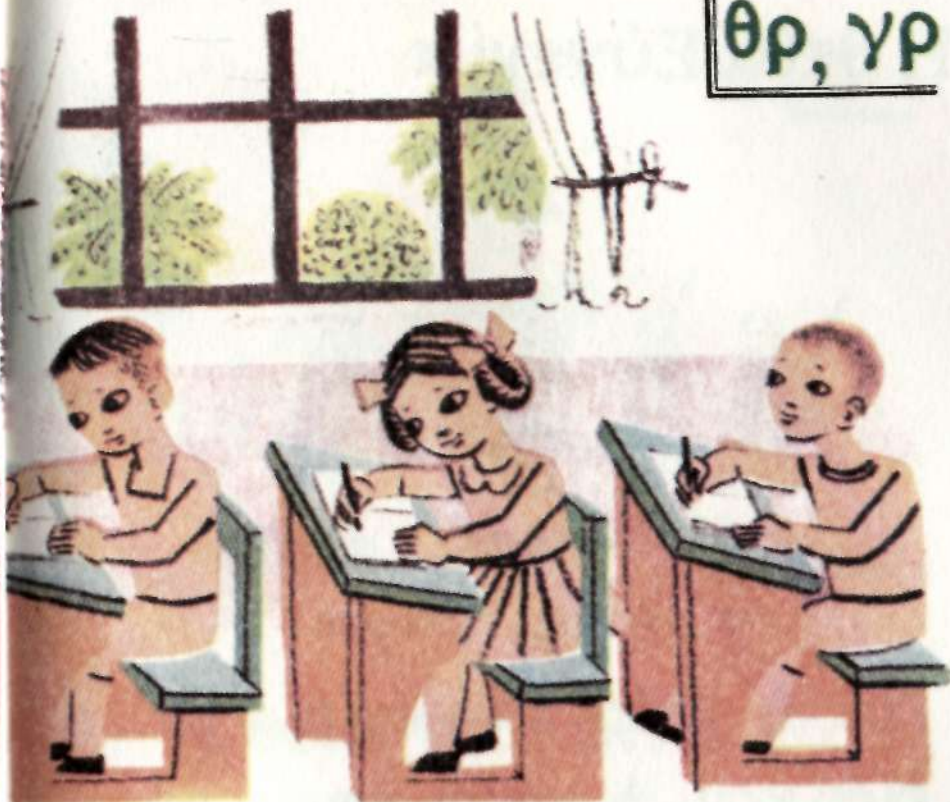
Νά ἡ αἶθουσα.
Εἶναι πολὺ μεγάλη.
Εἶναι πολὺ ὠραία.
Ἔχει πολλὰ παράθυρα.
Ἔχει πολὺ ἥλιο,
ἥλιο πολὺ καὶ φῶς.

σκ

Νά καὶ ἡ δασκάλα.
Εἶναι στὴν ἔδρα τῆς.
Νά καὶ τὰ παιδιά.

θρ, γρ

Εἶναι στὰ θρανία τους.
Γράφουν στὰ τετράδια.
Γράφουν τὴ γραφή τους.

Ἡ θεία Εὐγενία

Νά ἡ θεία Εὐγενία.
Νά καὶ ἡ κόρη της.
Ὁ Μίμης τρέχει.
Τρέχει καὶ ἡ Ἄννα.
Χαιρετοῦν τὴ θεία.

ΕΥ

Ἡ θεία τοὺς δίνει κάτι.
Τοὺς δίνει ἓνα κουτί.
Τὸ κουτί ἔχει εὐζωνάκια.
Ἔχει πολλὰ εὐζωνάκια.
Εἶναι ὅλα μολυβένια.

Ἡ Εὐτυχία

Τὰ παιδιὰ χορεύουν.
Χορεύουν στὸν πεῦκο.
Χορεύει καὶ ἡ Εὐτυχία.
Πρῶτη σέρνει τὸ χορό.

Ὅλα μαζὶ τραγουδοῦν:
«Χαίρεται ὁ πεῦκος τὸ βουνὸ
καὶ ἡ ρεματιὰ τῆ λεύκα,
μὲ τὸ λευκὸ της τὸ κορμὶ
καὶ τὰ ἀσημένια φύλλα».

Αύγό, αύγό!

‘Η *Αννα έχει ένα αύγό.
Τò δείχνει στην Εύτυχία.
Τò δείχνει και λέει:
— Αύγό, αύγό, ένα αύγό.
Εύτυχία, δές ένα αύγό.
Τò έκαμε ή μαύρη κότα.
Αύριο θά κάμη κι άλλο.

‘Η *Αννα κρύβει τò αύγό.
Τò κρύβει στα χέρια της
και λέει στην Εύτυχία:
— Σπάζω πάγο, βρίσκω άσήμι,
Σπάζω άσήμι, βρίσκω μάλαμα.
Τί είναι;

‘Η Εύτυχία λέει:
— Τò βρήκα, τò βρήκα.
Είναι τò αύγό, *Αννα...

αυ

Τὸ αὐτοκίνητο

Ἐνα αὐτοκίνητο περνᾶ.
Τί ὠραῖο αὐτοκίνητο!
Ἡ Αὔρα τὸ κυνηγᾶ.
Τρέχει καὶ γαυγίζει.

αυ

Θέλει νὰ τὸ φτάση.
Τὸ αὐτοκίνητο φεύγει.
Ἡ Αὔρα γαυγίζει ἀκόμη:
—Γαβ-γαυ, γαφ-γαυ!

Καληνύχτα

ΧΤ

Τίκ-τάκ, τίκ-τάκ,
χτυπᾶ τὸ ὥρολόγι.
Χτυπᾶ σὰν νὰ λέη:
«Ὁρα ὀχτώ. Καληνύχτα».

Τὰ παιδιὰ γονατίζουν.
Γονατίζουν στὴν εἰκόνα.
Λένε τὴν προσευχή τους:

«Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου,
νὰ φυλᾷς τὴ γιαγιά,
τὸν πατέρα, τὴ μητέρα
κι ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ».

Ξύπνα, ξύπνησε, παιδί.
 Κικιρίκου, οί πετεινοί.
 Φύγε, νύχτα σκοτεινή,
 τὸ πουλάκι κελαηδεῖ.
 Ξύπνα, ἐφάνηκε ἡ αὐγή.
 Πάει πιά ἡ νύχτα αὐτή.
 Ἦρθε ἡ χαρὰ στὴ γῆ.

«Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν»,
 κελαηδοῦν τὰ πουλάκια.
 Εἶναι σὰν νὰ λένε:
 «Ξυπνήστε ἀρνάκια.
 Ξυπνήστε κατσικάκια.
 Τσίου-τσίου. Τσίν-τσίν».

Παίζουν τὸ λύκο

γν

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Παιδιά, παίζομε τὸ λύκο;
- Παίζομε, λένε ἐκεῖνα.
- Ἐγὼ λύκος, λέει ὁ Μίμης
καὶ δένει τὰ μάτια του.
- Ἐγὼ ἀρνάκι, λέει ἡ Ἄννα.
- Ἐγὼ κατσικάκι, λέει ἡ Ἑλλη.

Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει.

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦν:

- Μὲς στὸ δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»
- Ἅ Ο Μίμης ἀποκρίνεται:
- Βάζω τὰ παπούτσια μου.

Τὸ μπαστούνι

Ὁ Μίμης ἔχει μπαστούνι.
Ἔχει μεγάλο μπαστούνι.
—Μπέ, κάνουν τὰ κορίτσια.
καὶ τραγουδοῦν πάλι:
—Μές στὸ δάσος περπατῶ.
Τριγυρνῶ καὶ τραγουδῶ:
«Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;»

μπ

Ὁ Μίμης λύνει τὰ μάτια,
κάνει μιὰ τούμπα
καὶ λέει γρήγορα:
—Παίρνω τὸ μπαστούνι
καὶ σᾶς κυνηγῶ...

Ντίν-ντάν, ή καμπάνα

«Ντίν-ντάν, ντίν ντάν»,
χτυπᾶ ή καμπάνα.
Σήμερα είναι Κυριακή.

Τὰ παιδιὰ σηκώνονται
κι έτοιμάζονται.
Ντύνονται με χαρά.
Θὰ πᾶνε στην έκκλησία.

Σὲ λίγο φτάνουν.
Φτάνουν στὴν ἐκκλησία
καὶ μπαίνουν μέσα.
Ὅλα ἐκεῖ εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια ἀναμμένα.
Τὸ λιβάνι μοσχοβολᾷ.
Ὁ παπᾶς εὐλογεῖ.
Δίνει εὐχὲς σὲ ὅλους.

Ἡ Χιονισμένη αὐλὴ **σμ**

Ὅλα εἶναι χιονισμένα.
Εἶναι σκεπασμένα μὲ χιόνι.
Εἶναι λευκά, κατάλευκα.
Τὰ παιδιὰ χαίρονται.
Ἐτοιμάζονται νὰ παίξουν.
Νὰ παίξουν μὲ τὸ χιόνι.

Ντύνονται ζεστά ρούχα.
Κατεβαίνουν στην αύλή.
Κάνουν μπάλες με χιόνι.
Παίζουν και τραγουδοῦν:

«Χιόνι ἔπεσε πολύ.
Κρύο κάνει στην αύλή.
Κοκκινίζει ἡ μύτη μας,
τρέχομε στο σπίτι μας».

Στὸ τζάκι

Κοιτᾶτε τὸ τζάκι.
Λάμπει ἀπὸ τὴ φωτιά.
Κοιτᾶτε καὶ τὰ παιδιᾶ.
Εἶναι κοντὰ στὸ τζάκι.

Νά καὶ ἡ γιαγιὰ μαζί.
Ζεσταίνεται καὶ λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ἡ Ἄννα σηκώνεται. βλ
Φεύγει ἀπὸ τὸ τζάκι.
Πάει κοντὰ στὸ τζάμι.
Κοιτάζει ἔξω, στὴν αὐλή.
Τὴ βλέπει χιονισμένη.
Ἡ Ἄννα τότε λέει:
—Κάνει κρύο, παγωνιά.
Θέλω τζάκι καὶ γωνιά.

Ὁ Σγουρός

σγ

Νά τος ὁ Σγουρός,
ποὺ ἔχει σγουρὰ μαλλιά.
Παίζει τὸν ταχυδρόμο.
Ἔχει μεγάλη σάκα.

Σάκα γεμάτη γράμματα.
Τὰ ἔγραψαν τὰ παιδιά.
Ὁ Σγουρὸς τὰ μοιράζει.
Βγάζει ἕνα-ἕνα γράμμα.

Διαβάζει τὸ ὄνομα
καὶ τὸ δίνει στὸν Τζανή.
Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει.
Διαβάζει καλὰ τὸ γράμμα
καὶ κάνει ὅτι γράφει.

σδ Ὁ βασιλικός

Ἡ Βασδέκη τραγουδᾷ:
«Μάνα, σγουρός βασιλικός,
πλατύφυλλος καὶ δροσερός.
Μάνα, ποιός τὸν ἐπότιζε
καὶ τὸν ἐδροσολόγιζε;
Ἐβγαλε φύλλα καὶ κλωνιὰ
κι ἐσκέπασαν τὴ γειτονιά.
Ἐσκέπασαν κι ἐμένα,
ποὺ μὲ ἔχει ἡ μάνα ἕνα...»

πλ

Αὐτὸ ἔγραφε τὸ γράμμα.
Αὐτὸ ἔκανε ἡ Βασδέκη.

Ἡ σβούρα

Ὁ Ἄσβεστᾶς διαβάζει:
Διαβάζει στὸ γράμμα:
«Ρίξε τὴ σβούρα σου!»
Βγάζει τότε τὴ σβούρα
καὶ τὴν πετᾷ μὲ ὄρμη.
Σβίν...κάνει ἐκείνη
καὶ γυρίζει γρήγορα.

ἠυ Ὁ κόκορας

Ἡ Ἄννα διαβάζει.

Διαβάζει στὸ γράμμα τῆς:

«Βασιλέας δὲν εἶμαι,

κορόνα φορῶ.

Ρολόγι δὲν ἔχω,

Τὶς ὥρες μετρῶ.

Τί εἶναι;»

Τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν:

—Κικιρίκου, ὁ κόκορας.

Ἡ Ἄννα τότε λέει:
—Τὸ ηὔρατε, τὸ ηὔρατε.
Εὐχαρίστησε τὸ Σγουρὸ
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ.
Τὸ παιγνίδι ἐτελείωσε.

Τὸ φεγγάρι

Ἡ Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸ φεγγάρι
καὶ λέει:

«Φεγγαράκι φωτεινό,
φέγγει ἀπὸ τὸν οὐρανό.
Σὰν καντήλι κάθε βράδυ,
φέγγει μέσα στὸ σκοτάδι».

Ὁ γκιώνης

γκ

—Γκιών, γκιών!
φωνάζει ὁ γκιώνης.

Ὁ γκιώνης εἶναι πουλί.
Εἶναι νυχτοπούλι.
Πετᾶ στὰ δέντρα.
Βλέπει τὸ φεγγάρι
καὶ φωνάζει:
—Γκιών, γκιών!

Στήν έξοχή

Νά τὰ παιδιά,
νά τα στήν έξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή σήμερα
καὶ ἔχουν μεγάλη χαρά.

μπρ, στρ

‘Ο Λάμπρος παίζει.
‘Ο Στρατής τρέχει.
‘Ο Βαγγέλης τραγουδά.
‘Ο Γκίκας χοροπηδά.

Ἡ νεραντζούλα

Νά καί τὸ περιβόλι.
Εἶναι τοῦ κὺρ Λάμπρου.
Ἡ Ἄννα μπαίνει μέσα.
Βλέπει τὶς λεμονιές.
Βλέπει τὶς νεραντζιές.

Ἡ Ἄννα τραγουδεῖ:
«Νεραντζούλα φουντωμένη,
μὲ νεράντζια φορτωμένη».

Ὁ ἀϊτός

αἶ

Ὁ ἀϊτός τοῦ Μίμη πετᾶ.
Πετᾶ ψηλὰ στὸν οὐρανό.
Φαίνεται σὰν πουλί.
Ὁ Μίμης τὸν καμαρώνει.
καὶ κρατεῖ τὸ σχοινὶ γερά.

Ἡ Ἀγλαΐα εἶναι πλάϊ του.
Καμαρώνει κι αὐτὴ
καὶ λέει:

—Νά τος, νά τος ὁ αἰτός,
ὄμορφος καμαρωτός.
Νά τος πῶς πετᾶ ψηλά,
μᾶς κοιτάζει καὶ γελᾶ.

Ἡ μυίγα

υι

Μιὰ μυίγα πετᾶ.
Εἶναι μιὰ μεγάλη μυίγα.
Εἶναι μιὰ χρυσόμυιγα.

‘Η Ἀγλαΐα βλέπει τὴ μυΐγα,
τὴν ἀκούει ποὺ βουΐζει
καὶ θέλει νὰ τὴν πιάσῃ.
‘Η χρυσόμυιγα ὅμως φεύγει.
Πετᾶ μακριά.

‘Ο ἔλεγχος

ΥΧ

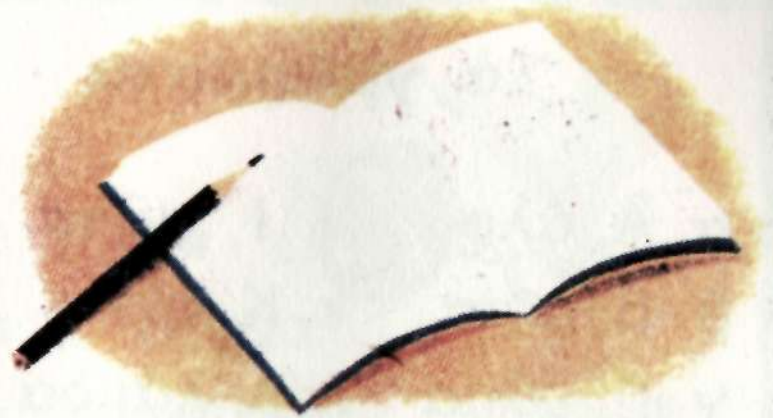

‘Η Ἄννα κοιτάζει.
Κοιτάζει τὸν ἔλεγχο.
Βλέπει τὸν βαθμὸ τῆς
καὶ λέει:
— Πῆρα «ἄριστα».

Θὰ χαρῆ ἡ γιαγιά.
Θὰ χαροῦν οἱ γονεῖς.
Θὰ χαροῦν ὅλοι,
ὅταν δοῦν τὸν ἔλεγχο.

”Αλφα – Βῆτα

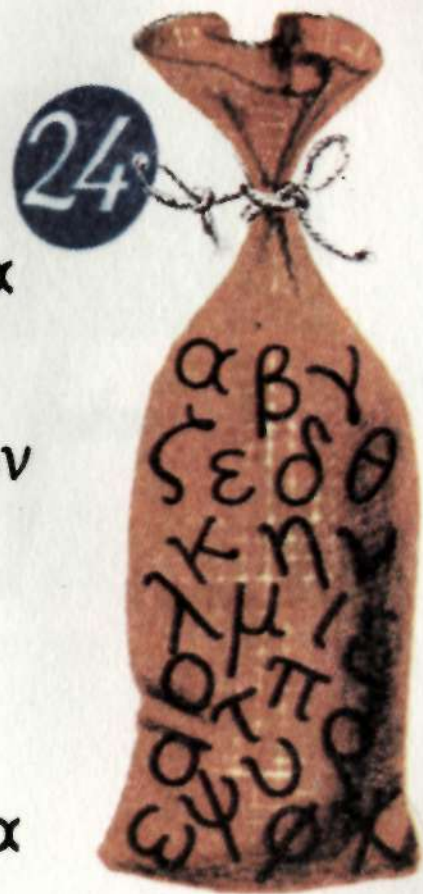

”Αλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα.
”Ολα τὰ βιβλία φέρ’ τα
καὶ μολύβι καὶ χαρτί,
γιὰ νὰ γράφω κάθε τί.
Γιὰ νὰ γράφω γραμματάκια,
Τοῦ Θεοῦ τὰ πραγματάκια.

Τὰ γράμματα

α	Α	ἄλφα	ι	Ι	γιῶτα
β	Β	βῆτα	κ	Κ	κάπα
γ	Γ	γάμα	λ	Λ	λάμδα
δ	Δ	δέλτα	μ	Μ	μὶ
ε	Ε	ἔψιλον	ν	Ν	νὶ
ζ	Ζ	ζήτα	ξ	Ξ	ξὶ
η	Η	ἦτα	ο	Ο	ὄμικρον
θ	Θ	θῆτα	π	Π	πὶ

ρ	Ρ	ρὸ
σ	Σ	σίγμα
τ	Τ	ταῦ
υ	Υ	ὔψιλον
φ	Φ	φὶ
χ	Χ	χὶ
ψ	Ψ	ψὶ
ω	Ω	ὠμέγα

Πρωινή προσευχή

Κάθε πρωί ἡ Ἄννα προσεύχεται.
Σταυρώνει τὰ χέρια καὶ λέει:
«Μόλις πρωὶ ξυπνήσω,
Ἐσένα θὰ ὑμνήσω,
Θεέ μου καὶ πατέρα,
καὶ Σὲ παρακαλῶ,
πάλι νὰ μὲ φωτίσης
καὶ νὰ μὲ βοηθήσης
καὶ τούτη τὴν ἡμέρα,
νὰ εἶμαι παιδί καλό.»

Στή βρύση

Ὁ Μίμης ξύπνησε.

Ξύπνησε πρωί-πρωί σήμερα.

Ἔτσι ξυπνᾷ πάντοτε.

Μόλις σηκωθῆ ἀπό τὸ κρεβάτι,
πηγαίνει ἀμέσως στή βρύση.

Τὴν ἀνοίγει καὶ πλύνεται.

Πλύνεται μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλει νὰ εἶναι καθαρὸς.

Θέλει τὴν ὑγεία του.

Τὸ σαποῦνι κάνει ἀφρούς.

Ὁ Μίμης χαίρεται τὸ νερὸ,
χαίρεται καὶ τὸ σαποῦνι.

Γύρω στὸ τραπέζι

Ὅλοι εἶναι στὸ τραπέζι.

Παίρνουν τὸ πρωινό τους.

Πίνουν ζεστὸ γάλα, πίνουν τσάϊ.

Τρῶνε καὶ λίγες φέτες ψωμί.

Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι
καὶ τρῶνε μὲ ὄρεξη.

Μὲ ὄρεξη τρώει καὶ ἡ Λόλα.

Ἔμαθε πὼς τὸ γάλα κάνει καλὸ.

Κάνει μεγάλο καλὸ στὰ παιδιά.

Ἡ Λόλα πίνει ὄλο τὸ γάλα.

Σηκώνει τὸ φλιτζάνι καὶ λέει:

—Μητέρα, ἤπια ὄλο τὸ γάλα.

—Εὐγε, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης

Ἡ Ἑλλη δέν πηγαίνει σχολεῖο.
Εἶναι, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη.
Μόλις ἔχει κλείσει τὰ πέντε.
Κάθεται σπίτι μαζί μὲ τὴ Λόλα.
Πότε παίζει μὲ τὴν ἀδερφή της
καὶ πότε μὲ τὴν κούκλα της.
Τὴ ντύνει καὶ τὴ στολίζει.

Ὅταν τὴ βάζει νὰ κοιμηθῆ,
τὴ νανουρίζει καὶ λέει:

«Νάνι, νάνι τὸ κουκλί μου,
νάνι, νάνι τὸ μωρό μου,
νάνι, νάνι τὸ παιδί μου,
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου.

Ἔλα, ὕπνε, ἀγκάλιασέ το,
ἔλα, πάρ' το ἀγάλι-ἀγάλι
κι ἔλαφρά νὰ τὸ κοιμήσης
στὴ ζεστὴ σου τὴν ἀγκάλη.

Κοιμήσου καὶ παράγγειλα
στὴν Πόλη τὰ προικιά σου.
Στὰ Γιάννενα τὰ ροῦχα σου
καὶ τὰ χρυσαφικά σου».

Τὰ χελιδόνια

Τὰ παιδιά κοιμοῦνται ἀκόμη.
Μόνο ἡ Ἄννα ἔχει ξυπνήσει.
Πηγαίνει στὸ παράθυρο.
Τὸ ἀνοίγει καὶ κοιτάζει ἔξω.
Βλέπει νὰ πετοῦν χελιδόνια
καὶ φωνάζει μὲ χαρά:

- Παιδιά, σηκωθῆτε,
ἦρθαν τὰ χελιδόνια.
Μίμη, Ἐλλη, Λόλα, σηκωθῆτε!

Πρῶτος σηκώνεται ὁ Μίμη.
Ἔστερα σηκώνεται ἡ Ἐλλη.
Τελευταία σηκώνεται ἡ Λόλα.
Ὅλα τρέχουν στὴν Ἄννα
καὶ τὴν ρωτοῦν:

- Ποῦ εἶναι τὰ χελιδόνια;
- Νά τα, νά τα, λέει ἐκείνη.
Ἐλάτε κοντὰ νὰ δῆτε.

Τὰ παιδιά κοιτάζουν ἔξω
καὶ βλέπουν τὰ χελιδόνια.
Τότε κουνοῦν τὰ χέρια τους
καὶ λένε χαρούμενα:

- Καλῶς ἦρθατε, καλῶς ἦρθατε.
Σᾶς περιμέναμε, καλὰ πουλάκια!

Χελιδόνι μου γλυκό

- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
πού ἤσουνα τόσον καιρό;
Σέ ζητοῦσα σὰν τρελό.
- Ἦμωνα στὴν ξενιτιά
κι ἔπαιζα μ' ἄλλα παιδιά.
Τώρα ἔρχομαι ξανά
στὴν παλιά μου τὴ φωλιά.
- Χελιδόνι μου γλυκό,
πού πετᾶς στὸν οὐρανό,
ἔλα κάτω νὰ σοῦ πῶ,
πὼς πολὺ σέ ἀγαπῶ.

Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη

- Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη!
Ἄλλα εἶναι χαρούμενα τώρα.
Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανός.
Δέν ἔχει πιά σύννεφα.
Τὰ χιόνια ἔχουν λιώσει.
Οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν.
Ἐφυγαν μὲ τ' ἄρνια τους
καὶ πῆγαν στὰ ψηλά βουνά.

Τὰ δέντρα ἔβγαλαν ἄνθη,
ἔβγαλαν πράσινα φύλλα.
Τὰ παιδιὰ ἔχουν χαρὰ τώρα.
Ἔφυγε πιά ὁ Χειμώνας.
Πάει ἡ παγωνιά καί τὸ κρύο.
Ἡ Ἄννα χαρούμενη τραγουδεῖ:

«Ἦρθε ἡ Ἀνοιξη, παιδιὰ,
καί μᾶς ἔφερε κλαδιά,
πεταλοῦδες καί πουλάκια
καί ὠραῖα λουλουδάκια».

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.
Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Τὰ παιδιὰ ντύθηκαν τὰ γιορτινά τους
καί πηγαίνουν στό σχολεῖο.
Μπήκαν στή γραμμὴ
καί ξεκινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Όταν τελείωσε ή έκκλησία,
τά παιδιά γύρισαν στό σχολείο.
Έκεϊ μαζεύτηκε πολὺς κόσμος,
πού ήθελε νά δῆ τήν έορτή,
τήν έορτή τοῦ σχολείου.
Τά παιδιά τραγούδησαν.
Ό δάσκαλος έβγαλε λόγο.
Στό τέλος όλοι φώναξαν:

- Ζήτω ή Πατρίδα μας!
- Ζήτω ό Στρατός μας!
- Ζήτω ή 25η Μαρτίου!

Στή σημαία

Τῆς Πατρίδας μου ή σημαία
έχει χρώμα γαλανό
καί στή μέση χαραγμένο
έναν κάτασπρο σταυρό.

Κυματίζει μέ καμάρι,
δέ φοβᾶται τόν έχθρό.
Σάν τή θάλασσα εἶν' γαλάζια
καί λευκή σάν τόν άφρό.

Τὰ καταστήματα

Ὁ Μίμης πηγαίνει στοῦ σχολεῖο.
Δίπλα του πηγαίνει ἡ Ἄννα.
Τώρα βρίσκονται στήν πλατεία
καί κοιτάζουν τὰ καταστήματα.
Ἡ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης λέει:
— Αὐτό εἶναι τὸ κατάστημα,
πού ὁ πατέρας ἀγοράζει τρόφιμα.
Πιὸ πέρα ἡ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ ὀπωροπώλης εἶδε τὰ παιδιὰ
καὶ λέει:

- Ὅλα εἶναι φρέσκα, παιδιὰ.
- Ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸ περιβόλι.
Πιὸ πέρα ἢ Ἄννα διαβάζει:

Ὁ Μίμης πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἄννας
καὶ λέει:

- Σταμάτησε, Ἄννα, τὸ διάβασμα,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε
καὶ θὰ πᾶμε ἀργὰ στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο

Στὸ δρόμο σὰν βαδίζω,
εἶμαι προσεχτική.
Τὸ βλέμμα δὲν γυρίζω
ἐγὼ ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀκόμη
προσέχω ὅταν φτάσω
μπρὸς σ' ἓνα σταυροδρόμι,
ποὺ πάω νὰ τὸ περάσω.

Ἡ ἐκκλησία

Νά καί ἡ ἐκκλησία,
πού λέγεται «Ἅγιος Ἰωάννης».
Ἔχει μεγάλη καμπάνα,
πού ἀκούεται παντοῦ.
Τά παιδιά κάνουν τό σταυρό τους,
δταν περνοῦν ἀπό τήν ἐκκλησία.
Κοιτάζουν μήπως ἴδουν τόν παπά,
γιά νά τοῦ φιλήσουν τό χέρι.

Ἄλλα τά παιδιά τοῦ σχολείου
γνωρίζουν τόν παπα-Ἡλία.
Καί ὁ παπα-Ἡλίας γνωρίζει
δλα τά παιδιά τοῦ σχολείου.
Τά παιδιά, δταν τόν βλέπουν,

τρέχουν ἀμέσως κοντά του
καί τοῦ φιλοῦν τό χέρι.

Ὁ παπα-Ἡλίας χαμογελά.

Ἔστερα τά εὐλογεῖ.

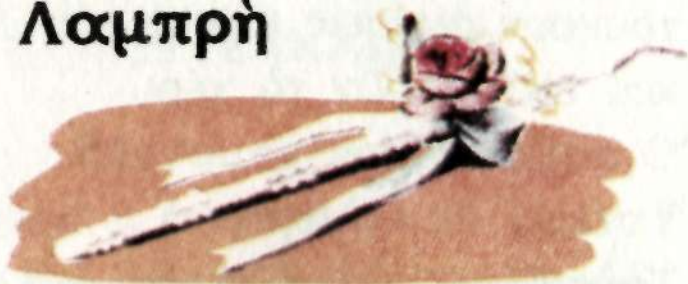
Τούς δίνει τήν εὐχή του καί λέει:

— Ἔχετε τήν εὐχή τοῦ Χριστοῦ.

Ἔχετε τήν εὐχή μου...

Ἡ Λαμπρὴ

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν,
χτυπᾶ τὰ μεσάνυχτα ἡ καμπάνα.
Δέτε τὴν οἰκογένεια.
Πηγαίνει νύχτα στὴν ἐκκλησία.
Ἐμπρὸς πηγαίνουν τὰ παιδιά.
Πίσω πηγαίνουν οἱ γονεῖς τους.
Ὅλοι κρατοῦν τὶς λαμπάδες τους.
Ὅλοι φοροῦν τὰ καλά τους.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν!
χτυπᾶ χαρωπὰ ἡ καμπάνα.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούεται καθαρά.
Εἶναι σὰν νὰ τοὺς λέη:
— Ἐλᾶτε ἀπόψε στὴν ἐκκλησία.
Εἶναι ἡ νύχτα τῆς Λαμπρῆς.
Ἀπόψε θ' ἀναστηθῆ ὁ Χριστὸς μας.
Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ ἐορτάσωμε...

Μπαίνουν μέσα στὴν ἐκκλησία.
Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ὠραῖα.
Τὰ καντήλια καὶ οἱ λαμπάδες καῖνε
καὶ σκορποῦν γύρω φῶς.
Ὅλα εἶναι χαρούμενα ἀπόψε,
γιατὶ ὁ Χριστὸς θὰ ἀναστηθῆ.
Χαρούμενα εἶναι καὶ τὰ παιδιά.
Χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ γονεῖς τους.

Ἐπιστρέφουν στο σπίτι

Βγαίνουν ἀπό τὴν ἐκκλησία.
Κρατοῦν ἀναμμένες λαμπάδες
καὶ εὐχονται ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

- Χριστὸς ἀνέστη!
- Ἀληθῶς ἀνέστη!
- Ὁ πατέρας φιλεῖ τὰ παιδιά του.
Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ μητέρα.

Ἡ Ἑλλη κρατεῖ τὴ λαμπάδα της
καὶ προσέχει νὰ μὴ σβήσει.
Πηγαίνει τὴ λαμπάδα στο σπίτι.
Τὴ δίνει στὴ γιαγιὰ καὶ λέει:

Χριστὸς ἀνέστη, γιαγιὰ.
Ἡ γιαγιὰ τὴ φιλεῖ καὶ λέει:

- Ἀληθῶς ἀνέστη, παιδί μου.
- Ἔστερα παίρνει τὴ λαμπάδα.
Πηγαίνει στο εἰκόνισμα
καὶ ἀνάβει τὸ καντήλι.

Πασχαλιά

Ἦρθε πάλι ἡ Πασχαλιά
μέ ἀγάπη, μέ φιλιά,
μέ αὐγό καί μέ ἀρνί
Χαίρετε, Χριστιανοί.

Τί φορέματα καλά,
τί γλυκίσματα πολλά,
τί τραγούδι καί φωνή.
Χαίρετε Χριστιανοί.

Στήν ἐξοχή

Τά παιδιά πῆγαν στήν ἐξοχή.
Πῆγαν ἐκδρομή μέ τό σχολεῖο.
Ξεκίνησαν τό πρωί μέ γέλια.
Σέ ὄλο τό δρόμο τραγουδοῦσαν.
Ἢταν ἔφτασαν στήν ἐξοχή,
κοίταζαν τριγύρω μέ χαρά.
Ἐκεῖ ὄλα ἦσαν ὠραῖα.
Τά δέντρα ἦσαν ἀνθισμένα.
Τά σπαρτά ἦσαν καταπράσινα.
Σέ λίγο ἄρχισαν τό παιγνίδι.
Ἢλλα ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ
κι ἄλλα μάζευαν λουλούδια.
Ἢ Μίμης μάζευε λουλούδια.
Θά ἔκανε μέ αὐτά στεφάνι.

Οί πεταλούδες

Ἡ Ἄννα ἔπαιζε μέ τις φίλες της.
Κυνηγοῦσαν πεταλοῦδες.
Μόλις ὁμως πλησίαζαν,
οἱ πεταλοῦδες πετοῦσαν μακριά.

Στό τέλος ἡ Ἄννα ἔπιασε μία.
Ἦταν μία μικρή πεταλούδα.
Τά φτερά της ἦσαν ὠραία.
Εἶχαν διάφορα χρώματα.
Ἡ Ἄννα τήν κρατοῦσε ἀπαλά
καί τῆς τραγουδοῦσε:

«Ἐλα, πεταλουδίτσα μου,
στάσου νά σέ τσακώσω,
δέν θά σοῦ τσαλακώσω
καθόλου τά φτερά.

Θά σέ ταῖζω ζάχαρη,
θά σοῦ ἔχω γιά σπιτάκι
μεταξωτό κουτάκι,
θά ζήσης μία χαρά...»

Ἡ πεταλούδα ὅμως ἤθελε νὰ φύγη
καὶ ἂν εἶχε φωνὴ θὰ ἔλεγε:

«Γιὰ τὴ δική σου ζάχαρη,
καθόλου δὲ μέ μελι.
Τῶν λουλουδιῶν τὸ μέλι,
μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ.

Ἔχω τὸν κάμπο τὸν πλατὺ,
τὴ χλόη τὴ δροσάτη
βασιλικὸ παλάτι,
κοπέλα μου καλή».

Ἡ Ἄννα ἀγαποῦσε τὴν πεταλούδα
καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄφησε νὰ φύγη.

Πρωτομαγιά

Ἦρθε ἡ Πρωτομαγιά, παιδιά,
στοὺς κάμπους σκορπιστῆτε,
μέσ στη δροσούλα κι εὐωδιά
πετάξετε, χαρῆτε.

Λουλούδια φέρτε δροσερά,
κάντε ὁμορφο στεφάνι
καὶ τραγουδῆστε μέ χαρά:
«Ὁ Μάης, νὰ τος, φτάνει!»

Πηγαίνουν στη θάλασσα

Μιά μέρα ο πατέρας είπε:

— Παιδιά, θά πάμε στη θάλασσα.

Έκει θά παίξετε, θά χαρήτε.

Έμπρός λοιπόν, έτοιμαστήτε.

— Τί χαρά, τί χαρά!

φώναξαν τά παιδιά

κι έτρεξαν νά έτοιμαστούν.

Ή μητέρα έτοιμασε φαγητό,
για νά τó πάρουν μαζί τους.

Τηγάνισε πολλούς κεφτέδες,

έβρασε άρκετά αύγά,

πήρε τυρί, ψωμί και φρούτα.

Όλα αύτά τά έφτιαξε ένα δέμα,
πού τó τύλιξε μέ προσοχή.

Ό πατέρας πήγε στην άγορά
και έφερε ένα αύτοκίνητο.
«Του... του» έκανε τó αύτοκίνητο,
και κατέβηκαν όλοι κάτω.
Σέ λίγο άνέβηκαν προσεχτικά
και τó αύτοκίνητο ξεκίνησε.
Τά παιδιά είχαν μεγάλη χαρά.

Στήν ἀκροθαλασσιά

Ἔφτασαν στήν ἀκροθαλασσιά.
Κατέβηκαν ἀπό τὸ αὐτοκίνητο
καί κοίταζαν γύρω.
Ἡ θάλασσα ἦταν τόσο ἤσυχη,
πού ἔμοιαζε σάν λάδι.
Βαρκοῦλες ἔπλεαν μακριά
καί οἱ ψαράδες τραγουδοῦσαν.
Τά παιδιά ἄρχισαν τὸ παιγνίδι.

Ὁ Μίμης εἶχε ἓνα καραβάκι.
Τὸ ἔβαλε σιγά-σιγά στή θάλασσα
κι ἐκεῖνο ἔπλεε, χωρίς νά βουλιάζη.
Ἡ Ἄννα πετοῦσε πέτρες
καί ἄκουε πού ἔκαναν «μπλούμ».
Ἡ Ἐλλη μάζευε χαλικάκια.
Ἡ Λόλα ἔπαιζε μέ τήν ἄμμο.
Ὅλα τά παιδιά ἔκαναν κάτι.

Τὸ μεσημέρι

Ὄταν ἦρθε τὸ μεσημέρι,
ἔστρωσαν στὴν ἄμμο νὰ φᾶνε.
Ὅλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξη τὰ φαγητά,
πὺ τὸς φάνηκαν πολὺ νόστιμα.
Μετὰ τὸ φαγητὸ τραγούδησαν.
Ἡ Ἑλλη σηκώθηκε σοβαρὴ-σοβαρὴ
καὶ εἶπε αὐτὸ τὸ ποίημα:

«Κάτω στὸ γιαλό, στὴν ἄμμο,
τὰ καβούρια κάνουν γάμο.
Μὲ καλέσανε νὰ πάω,
νὰ χορέψω καὶ νὰ φάω.
Παίζει ὁ ποντικός βιολί
κι ἡ χελώνα παίζει ντέφι.
Πέρασε κι ἓνα πουλί
καὶ μᾶς λέει: «Χαρὰ στὸ κέφι!»

Τί γέλια πὺ ἔκαναν ὄλοι.
Ἄκόμα καὶ ἡ Λόλα γελοῦσε.
Ὁ πατέρας εἶπε στὴν Ἑλλη:
—Εὔγε σου, Ἑλλη, εὔγε σου.

Στά χωράφια

Τὰ παιδιά πῆγαν περίπατο.
Καθὼς ἐβάδιζαν στά χωράφια,
ἔβλεπαν τὰ στάχια τοῦ σιταριοῦ,
πού ἦσαν κατακίτρινα
κι ἔγερναν τὸ κεφάλι τους,
σὰ νὰ χαιρετοῦσαν.

Ἡ δασκάλα τότε εἶπε:

- Βλέπετε τὰ κίτρινα στάχια;
Βλέπετε πὺ μᾶς χαιρετοῦν;
Σὲ λίγο θὰ τὰ θερίσουν.

Τὸ ψωμί

Ὅταν γύρισαν στὸ σχολεῖο,
ἡ δασκάλα ρώτησε:

- Ποιὸς ξέρει νὰ μᾶς πῆ,
πῶς γίνεται τὸ ψωμί;

Ἡ Ἄννα τότε εἶπε:

- Παίρνουν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ χωράφι
καὶ ἔπειτα τὸ ἀλέθουν,
γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀλεύρι.
Ζυμώνουν τὸ ἀλεύρι μὲ νερό
καὶ πηγαίνουν τὸ ζυμάρι στὸ φούρνο.
Ψήνεται τὸ ζυμάρι καὶ γίνεται ψωμί.

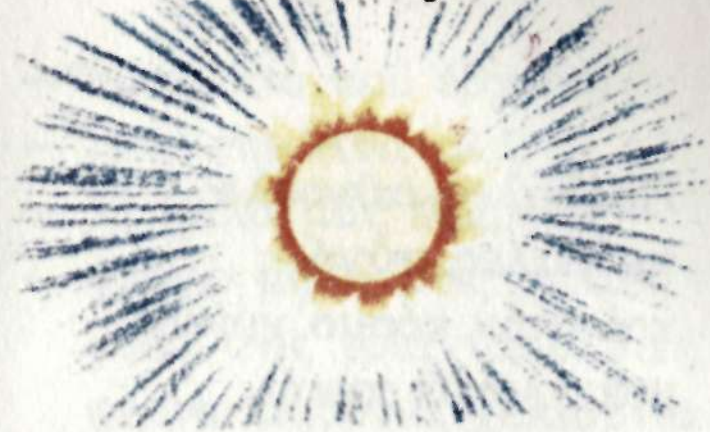
Τὸ καλοκαίρι

Ἦρθες, ἦρθες, καλοκαίρι,
κι ὁ Θεὸς πολλὰ
μὲ τὸ ἅγιο του τὸ χέρι
σκόρπισε καλά.

Στὶς μυρτιές κρυμμέν' ἀηδόνια
τραγουδοῦν γλυκὰ
καὶ πετοῦν τὰ χελιδόνια
μ' ἔλαφρά φτερά.

Ὅμορφ' ἄνθη στὸν ἀέρα
χύνουν μυρουδιά.
Καὶ λουλούδια στή μητέρα
φέρνουν τὰ παιδιά.

Κάθε πρωὶ

Τὸ πρωὶ σηκώνεται ὁ Μίμης,
ἀνοίγει τὸ παράθυρο
καὶ κοιτάζει τὸν ἥλιο.
Ὁ ἥλιος βγαίνει σιγά-σιγά.
Βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό.
Οἱ ἀκτίνες του εἶναι χρυσές
καὶ φωτίζουν ὅλο τὸν κόσμο.
Φωτίζουν τὰ σπίτια, τὰ δέντρα.
Φωτίζουν τὰ βουνά, τὰ χωράφια.

Ἡ αὐγούλα

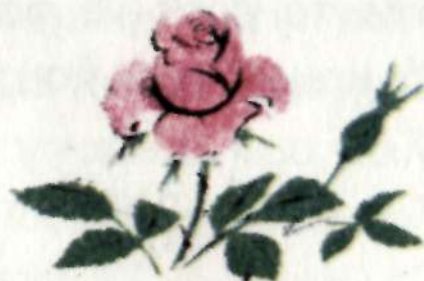
Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
καί στον κόσμο χύνεις
μιὰ γλυκιὰ πνοή.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή,
κι ἄπλωσες τὸ φῶς σου
σ' ὅλη μας τῆ γῆ.

Πρόβαλες, αὐγούλα,
πρόβαλες, αὐγή.
Κι ἄρχισε νὰ ψέλνη
πάλι τὸ πουλί.

Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου

- Ἡλιε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.
- Τί καλὰ μᾶς ἔφερες;
- Φέρνω μῆλα στὶς μηλιές,
ρόδα στὶς τριανταφυλλιές,
φέρνω ἀηδόνια, χελιδόνια
καὶ τὰ κρύα λιῶνω χιόνια.
- Καὶ σέ μένα τί ἔφερες;
- Δυὸ δροσάτα μαγουλάκια
καὶ δυὸ κόκκινα χειλάκια.

Κάθε βράδυ

Κάθε βράδυ ο ήλιος πηγαίνει
νά κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό.
Βασιλεύει πέρα στὴ Δύση
καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται ἡ νύχτα.
Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὴ φωλιά τους.
Κουράστηκαν ὅλη τὴ μέρα.
καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν.
Τὰ παιδιὰ μαζεύονται στὸ σπίτι τους.
Σὲ λίγο ἔρχεται καὶ ὁ πατέρας.
Κάθονται ὅλοι καὶ τρῶνε.
Ἐπειτα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγητό,
τὰ παιδιὰ κοιμοῦνται ἡσυχά.

Τὸ φεγγαράκι

Φεγγαράκι φωτεινὸ
περπατεῖ στὸν οὐρανό.
Ἄνεβαίνει στὰ ψηλὰ
καὶ μᾶς βλέπει καὶ γελαῖ.
Ἔλα κάτω, στρογγυλὸ
φεγγαράκι μου, καλό.
Ἔλα, μὴν ἀργῆς πολὺ,
τὸ παιδί παρακαλεῖ.

Στό κτήμα του θείου

‘Ο θείος μένει στό κτήμα μέ τή θεία
καί τά δύο παιδιά τους.
Τό άγόρι λέγεται Ρήγας.
Τό κορίτσι λέγεται Χρυσούλα.
‘Ο Μίμης, ή Άννα καί ή Έλλη
ξύπνησαν τήν Κυριακή πολύ πρωί

καί πήγαν στό κτήμα του θείου.
Πήγαν μέ τους γονείς τους,
για να καθίσουν εκεί δύο μέρες.
‘Εκείνοι χάρηκαν, όταν τους είδαν.
Δέν ήξεραν τί να κάνουν,
για να τους ευχαριστήσουν.
‘Ο Ρήγας πήρε τό Μίμη
καί πήγαν να δούν τό στάβλο.
‘Εκεί είδαν τό άλογο, τό Ντορή,
πού κουνούσε τήν ουρά του.
‘Ο Μίμης πλησίασε πολύ κοντά,
τό χείδεψε καί του είπε:
– Ντορή, άγαπώ πολύ τά ζώα.
Θέλω να είμαστε φίλοι.
‘Η Χρυσούλα μέ τήν Άννα πήγαν,
για να ίδούν τό κοτέτσι.

Ἐκεῖ μέσα εἶδαν πολλές κόττες.
Εἶδαν κι ἓνα μεγάλο κόκορα.
Ἡ Χρυσούλα τοὺς ἔριξε σπόρους.
Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ θεία πῆγαν
νὰ δοῦν τὴ μεγάλη ἀγελάδα
ποὺ ἔβοσκε στὸ λιβάδι.
Ἡ ἀγελάδα, μόλις τις εἶδε,
κουνοῦσε μὲ χαρὰ τὴν οὐρά της.
Τὴν κουνοῦσε καὶ φώναζε:
«Μού...μού...», σὰ νὰ ἔλεγε:
Καλῶς ὄρισες, Ἑλλη...
Ἦστερα γύρισαν στὸ σπίτι.
Ἡ θεία ἔδωσε γάλα στὰ παιδιά
καὶ τοὺς εἶπε:
—Εἶναι φρέσκο καὶ καλὸ γάλα.
Εἶναι ἀπὸ τὴν ἀγελάδα μας.

Ἡ ἀγελάδα

Ἡ καλή μας ἡ ἀγελάδα
τρώει κάτω στὴ λιακάδα
μικρὰ χόρτα καὶ μεγάλα
γιὰ νὰ κατεβάση γάλα.
Νὰ τὸ κάνουνε τυράκι,
νὰ τὸ κάνουν βουτυράκι,
νὰ τὸ βάλουνε στὸ πιάτο,
νὰ μοῦ ποῦν: ὄριστε, φά' το.

Στήν κορυφή τοῦ λόφου

Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα
καί ἀνέβαιναν πρὸς τὸ λόφο.
Ἦταν ὁ θεῖος μὲ τὰ τέσσερα παιδιά.
Τὴν Ἑλλη δὲν τὴν πῆραν μαζί τους,
γιατὶ ἦταν ἀκόμα μικρή.
Καθὼς ἀνέβαιναν στὴν πλαγιά,
εἶδαν ἓνα κοπάδι μὲ ἀρνάκια,
ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ χαρὰ
κι ἔτρωγαν δροσερὸ χορταράκι.

Λίγο πρὶν φτάσουν στὴν κορυφή,
εἶδαν καί μιὰ βρυσούλα.
Τὸ νερό της ἔτρεχε τραγουδώντας
καί ἔκανε ἓνα μικρὸ ποταμάκι.

Ἢταν ἔφτασαν στὴν κορυφή,
ὄλα τοὺς φάνηκαν ὠραῖα.
Ἀπὸ ψηλὰ εἶδαν τὴ θάλασσα
καί τὸν μεγάλο κάμπο.
Εἶδαν τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ,
ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἄσπρα προβατάκια.
Ἢταν γύρισαν στὸ σπίτι τους,
ἦταν πιά μεσημέρι.
Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.
Τὸ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ θεία.
Ἢφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη.

Ἕνα παραμῦθι

Ἔφαγαν τὸ βραδινὸ φαγητὸ
κι ἔπειτα βγῆκαν ὅλοι ἔξω,
γιὰ νὰ χαροῦν τὸ φεγγάρι.
Τὰ παιδιὰ τριγύρισαν τὴ θεία,
γιὰ νὰ τοὺς πῆ παραμῦθι.
Ἡ θεία τότε ἄρχισε:

«Μιά φορά κι ἓναν καιρό,
ὁ κόκορας κι ὁ σκύλος ἦταν φίλοι,
ἦταν πολὺ καλοὶ φίλοι.
Τὰ δύο ζῶα ἀποφάσισαν κάποτε
νὰ κάνουν ἓνα μεγάλο ταξίδι,
γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμο.
Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ τὰ δυὸ
κι ἔφτασαν τὸ βράδυ στὸ δάσος.

Ὁ σκύλος ρώτησε τὸν κόκορα:
— Ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε;
Ὁ κόκορας ἀπάντησε στὸ σκύλο:
— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ ψηλά,
κι ἔδειξε τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.
— Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ στὴν κουφάλα του,
εἶπε ὁ σκύλος.

Τὰ ζῶα εὐχήθηκαν «καληνύχτα»
κι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν.
Σέ λίγο τὰ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Πρωί-πρωί ξύπνησε ὁ κόκορας
κι ἄρχισε νὰ φωνάζη: «Κικιρίκου!»
Τὸν ἀκούει μιὰ πονηρὴ ἄλεπού
καὶ τρέχει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

- Καλημέρα, φίλε μου, λέει.
Δέν ἔρχεσαι στὴ φωλιά μου
νὰ σέ περιποιηθῶ λίγο;
- Ἔρχομαι, λέει ὁ κόκορας.
Ἄς ρωτήσω ὁμως πρῶτα τὸ φίλο μου,
ποῦ κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα.
Τρέχω νὰ τὸν ξυπνήσω ἀμέσως...

Ἡ πονηρὴ ἄλεπού νόμισε
πὼς ἦταν καὶ δεῦτερος κόκορας
καὶ πλησίασε στὸ δέντρο.
Ἄντὶ ὁμως νὰ δῆ κόκορα,
βλέπει ξαφνικὰ τὸ σκύλο.
Τότε ἡ ἄλεπού τρόμαξε
κι ἔφυγε τρεχάτη.
Ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι ἔμειναν ἤσυχοι
κι ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι...»

Ὁ κόκορας

Ἐνας κόκορας ὀλάσπρος
μέ ψηλό λειρί
καμαρώνει καί φουσκώνει
καί λιλιὰ φορεῖ
καί θαρεῖ πὼς τὸ κοτέτσι
μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα βρῆ κανένα σπόρο
μέσα στὴν αὐλή,
τὸ κεφάλι του σηκώνει
καί τὸ διαλαλεῖ,
νά τὸ μάθουνε σὲ Δύση
καί σ' Ἀνατολή.

Ἡ κολοκυθιά

Ἡ Ἄννα ρώτησε τὰ παιδιά:
— Παιδιά, παίζομε τὴν «κολοκυθιά»;
— Μπράβο, Ἄννα, εἶπαμε ὅλοι.
Ἐσὺ «μάννα» τοῦ παιγνιδιοῦ.
— Καθίσαμε ὅλοι γύρω-γύρω
καί πήραμε τὸν ἀριθμὸ μας.

- Τὸ 1 τὸ πῆρε ἡ Ἄννα.
- Τὸ 2 τὸ πῆρε ἡ Χρυσούλα.
- Τὸ 3 τὸ πῆρε ὁ Μίμης.
- Τὸ 4 τὸ πῆρε ἡ Ἑλλη.
- Τὸ 5 τὸ πῆρε ὁ Ρήγας.

Ἔστερα ρώτησε ἡ Ἄννα:

- Ποιὰ τιμωρία θὰ βάλωμε
σ' ἐκεῖνον πὺ θὰ χάση;
- Ἐγὼ νὰ εἰπῶ, ἀπάντησε ἡ Χρυσούλα:
- Ἄν εἶναι κορίτσι, νὰ τραγουδήση.
- Ἄν εἶναι ἀγόρι, νὰ κάνη τὸν πετεινό.
- Ἡ Ἄννα ἀρχίζει τὸ παιγνίδι.
- «Στοῦ παπποῦ τὸ περιβόλι,
πὺ τὸ ἀγαποῦμε ὅλοι,
εἶναι μιὰ κολοκυθιά,

πλάϊ-πλάϊ στή ροδιά.
Κάνει πέντε κολοκύθια
στρογγυλά, μὰ τὴν ἀλήθεια.
Θὰ τὰ δώση ὁ παπποῦς
μποναμά τῆς ἀλεπούς.
Δυὸ νὰ δέση στήν οὐρά της
κι ὄλα τ' ἄλλα στὰ παιδιὰ της».

Ἐπειτα ἡ Ἄννα ρωτᾷ:

- Ποιὸς θὰ πάη στήν ἀλεπού;
- Ποιὸς θὰ τῆς πάη τὰ κολοκύθια;
- Νὰ πάη τὸ 3, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Γιατί τὸ 3; ρώτησε ὁ Μίμης.
- Ποιὸς νὰ πάη; ξαναρώτησε ἡ Χρυσούλα.
- Νὰ πάη τὸ 5, εἶπε ὁ Μίμης.
- Γιατί τὸ 5; ρώτησε ὁ Ρήγας.

- Ποιός θέλεις νά πάη;
- Νά πάη τὸ 2.
- Ἄ, ὄχι, ὄχι τὸ 2, εἶπε ἡ Χρυσούλα.
- Χά, χά! ἔχασες, Χρυσούλα, ἔχασες!
φωνάζαμε ὄλοι μὲ γέλια.
- Τραγουδήσέ μας τώρα,
λέει ἡ Ἄννα.

Ἄρθια ἡ Χρυσούλα λέει:

«Στοῦ χαμένου τὴν αὐλή
ἄσπρος κόκορας λαλεῖ.
Καὶ τοῦ πῆρα τὴ λαλιά,
νά τραγουδήσω τὴ μηλιά».

Παίρνει κατόπι τὸ ἄσπρο μαντιλάκι,
τὸ κουνᾶ στὸν ἀέρα καὶ τραγουδᾶ:

- Μηλίτσα πού'σαι στὸ γκρεμὸ
μὲ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίζομαι
καὶ τὸν γκρεμὸ φοβοῦμαι.
- Σὰν τὸν φοβᾶσαι τὸν γκρεμὸ,
ἔλ' ἀπ' τὸ μονοπάτι.
Νά σοῦ χαρίσω τὰ γλυκὰ
καὶ μυρωδάτα μῆλα.
- Ὠραῖα, Ὠραῖα, φωνάξαμε ὄλοι,
χτυπώντας παλαμάκια.

Φεύγουν από τὸ κτῆμα

Ἔμειναν δύο μέρες στὸ κτῆμα
κι εὐχαριστήθηκαν πάρα πολύ.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγουν,
ὅλοι ἦταν στενοχωρημένοι.

— Καθίστε, καθίστε καὶ σήμερα,
ἔλεγαν ὁ θεῖος μὲ τῆ θεία.

— Καθίστε, θεῖοι, καθίστε, παιδιά,
ἔλεγαν ὁ Ρήγας κι ἡ Χρυσούλα.
— Πρέπει νὰ φύγωμε, παιδιά,
εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Μίμη.
Τὰ παιδιά ἔχουν ἀκόμα σχολεῖο...

Ἡ θεία τοὺς ἔδωσε ἓνα καλάθι,
πού εἶχε δῶρα, ἀπὸ τὸ περιβόλι.
Τὰ παιδιά χαιρέτησαν τῆ θεία,
εἶπαν «εὐχαριστῶ» σὲ ὅλους
καὶ ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ὁ θεῖος μὲ τὰ παιδιά του
θὰ τοὺς συνόδευαν στὸ σταθμό.

Στό σταθμό

Έβράδιζαν για τὸ σταθμό.

Σὲ ὄλο τὸ δρόμο μιλοῦσαν.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Μίμης ἔλεγαν:

— Παιδιά, νὰ ἔρθετε κι ἐσεῖς σπίτι μας.
Θὰ εὐχαριστηθοῦμε ἂν ἔρθετε...

Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Χρυσούλα ἀπάντησαν:

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.
Θὰ ἔρθωμε χωρὶς ἄλλο,
ὅταν τελειώση τὸ σχολεῖο.

Ὅταν ἔφτασαν στό σταθμό,
δὲν περίμεναν πολλήν ὥρα.

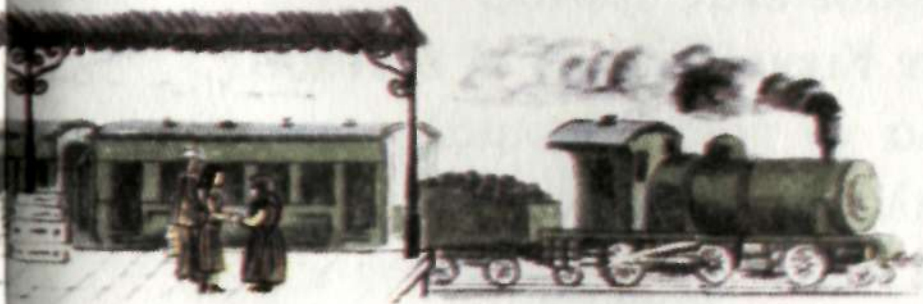
Σὲ λίγο ἔφτασε τὸ τραῖνο.

Τὰ παιδιά μὲ τοὺς γονεῖς τους ἀνέβηκαν
γρήγορα γρήγορα στό τραῖνο
καὶ βγῆκαν στὰ παραθυράκια.

— Καλό σας ταξίδι, εἶπε ὁ θεῖος.
Νὰ μᾶς ἔρθετε καὶ πάλι...

— Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε πολύ.

Ἔχετε γειά. Εὐχαριστοῦμε,
ἔλεγαν ὁ πατέρας μὲ τὰ παιδιά.

ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πέρασε ένας χρόνος.

Τήν Κυριακή είναι οι εξετάσεις.

“Όλα τὰ παιδιά έτοιμάζονται.

“Άλλα θά ποῦν ποιήματα,
καί ἄλλα θά τραγουδήσουν.

Πολλά παιδιά έτοιμάζουν ἔργα.
Θά τὰ βάλουν στήν έκθεσή τους.
“Ο Μίμης έτοίμασε ἕνα καράβι.
“Η Άννα ζωγράφισε
τὸ κτῆμα τοῦ θείου.

“Όταν ἦρθε ἡ Κυριακή,
ἔγινε ἡ μεγάλη γιορτή
καί ὅλοι ἦταν χαρούμενοι.
Τὰ παιδιά θά προβιβάζονταν,
θά πήγαιναν στήν παραπάνω τάξη
καί γι’ αὐτό τὰ καμάρωναν ὅλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) 'Η οικογένεια	Σελ.	6
2) 'Η έκκλησία	»	8
3) Τό σχολείον	»	10

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ *

1) Ι ι	(Ι ι)	Σελ.	14
2) Ο ο	(Ο ο)	»	16
3) α	(α)	»	17
4) ν	(νά)	»	18
5) Ν	(Νά)	»	19
6) λ	(λά)	»	20
7) Λ	(Λά)	»	21
8) ε	(ελα)	»	22
9) Ε	(Ελα)	»	23
10) Ε	(Ελλη)	»	24
11) Α	(Αννα)	»	25
12) μ	(μήλα)	»	26
13) Μ	(Μίμη)	»	27
14) Π	(Παπί)	»	28
15) Τ	(Τόπι)	»	29
16) Κ	(Κόττα)	»	30
17) γ	(γάλα)	»	31
18) ια	(γιαγιά)	»	32
19) Γ	(Γάτα)	»	34
20) Χ	(Χ χ . . . ή χήνα)	»	36

* Τό πρώτον μέρος έλήφθη εκ τού τυχόντος τού πρώτου βραβείου 'Αλφαβηταρίου τού κ. Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ.

21)	P ρ	(Ρ ρ ... τὸ νερό)	Σελ.	38
22)	σ ε	(ὠρολόγι)	»	40
23)	σ σ	(σ σ ... σιγά)	»	41
24)	ς	(Ὁ παπᾶς)	»	42
25)	Σ	(Ὁ Σωτήρης)	»	44
26)	υ	(Σῦκα)	»	45
27)	δ	(δέμα)	»	46
28)	Η	(Ὁ Ἡλίας)	»	47
29)	Β β	(Β β ... ὁ Βοριάς)	»	48
30)	Δ	(Ὁ Δήμος)	»	50
31)	Ω	(Ὠρα καλή)	»	51
32)	ζ	(ζυμάρι)	»	52
33)	Ζ	(Ὁ Ζήσης)	»	53
34)	Θ θ	(Θυμάρι)	»	54
35)	σι	(Ὁ Σταμάτης)	»	55
36)	Ψ ψ	(Ψάρια, ψάρια)	»	56
37)	φ	(φωτιά)	»	58
38)	Φ	(Ἡ κυρία Φανή)	»	60
39)	ξ	(ξύλα)	»	62
40)	Ξ	(Ἡ κυρία Ξένη)	»	63
41)	Υ	(Ὑπερήφανος κόκκορας)	»	64
42)	ει	(Ἡ εἰκόνα)	»	66
43)	οι	(Ἡ οἰκογένεια)	»	68
44)	σχ, τρ	(Τὸ σχοινάκι)	»	70
45)	ου	(Μοῦ ... ἡ ἀγελάδα)	»	72
46)	σπ, κτ, δρ	(Τὸ σπιτάκι)	»	74
47)	αι, σκ, θρ, γρ	(Ἡ αἴθουσα)	»	77
48)	ευ	(Ἡ θεία Εὐγενία)	»	80
49)	ευ	(Ἡ Εὐτυχία)	»	82
50)	αυ	(Αὐγὸ, αὐγὸ!)	»	84
51)	αυ	(Τὸ αὐτοκίνητο)	»	86
52)	χτ	(Καληνύκτα)	»	88
53)	πν	(Εὔπνησε παιδί)	»	90
54)	τσ	(Τσίου, τσίου)	»	91
55)	γν	(Παίζουν τὸ λύκο)	»	92
56)	μπ	(Τὸ μπαστοῦνι)	»	94

57)	ντ, φθ	(Ντίν - ντάν, ἡ καμπάνα)	Σελ.	96
58)	σμ	(Ἡ χιονισμένη αὐλή)	»	99
59)	τζ, βλ	(Στὸ τζάκι)	»	102
60)	σγ, βγ	(Ὁ Σγουρός)	»	105
61)	σδ, πλ	(Ὁ βασιλικός)	»	108
62)	σβ	(Ἡ σβούρα)	»	110
63)	ημ	(Ὁ κόκκορας)	»	112
64)	γγ	(Τὸ φεγγάρι)	»	114
65)	γκ	(Ὁ γκιώνης)	»	116
66)	μπρ, στρ	(Στὴν ἐξοχή)	»	118
67)	ντζ	(Ἡ νεραντζούλα)	»	120
68)	αἰ	(Ὁ αἰτός)	»	122
69)	υι	(Ἡ μυῖγα)	»	125
70)	γχ	(Ὁ ἐλεγχος)	»	127
71)		(Ἄλφα - Βῆτα)	»	131
72)		(Τὰ γράμματα)	»	132

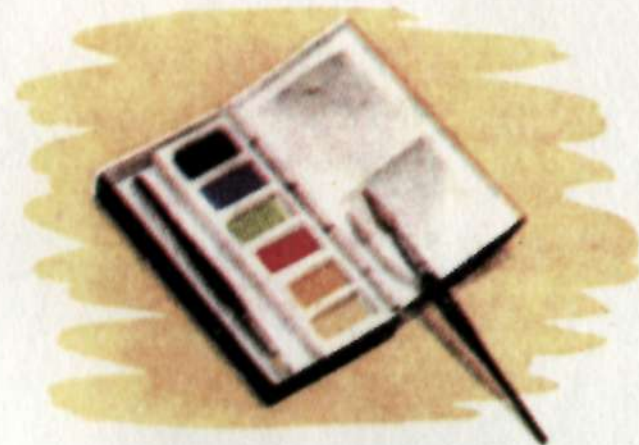
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ *

1)	Πρωϊνή προσευχή	Σελ.	137
2)	Στὴ βρύση	»	138
3)	Γύρω στὸ τραπέζι	»	139
4)	Ἡ κούκλα τῆς Ἑλλης	»	140
5)	Τὰ χελιδόνια	»	142
6)	Χελιδόνι μου γλυκὸ (ποίημα δημοτικὸ)	»	144
7)	Ἦλθε ἡ Ἄνοιξι	»	145
8)	Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ	»	147
9)	Στὴ σημαία (ποίημα Ἀδαμ. Μαντούδη)	»	149
10)	Τὰ καταστήματα	»	150
11)	Στὸ δρόμο (ποίημα)	»	153

* Τὸ δεῦτερον μέρος ἐλήφθη ἐκ τοῦ τυχόντος ἐπίσης τοῦ πρώτου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Γ. Κ. ΣΑΚΚΑ, πλὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 16, 17, 26, 29 καὶ 35 κεφαλαίων, ἅτινα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ τυχόντος τοῦ δευτέρου βραβείου Ἀλφαβηταρίου τοῦ κ. Ι. ΣΥΚΩΚΗ.

12)	Ἡ ἑκαλησία	Σελ.	154
13)	Ἡ Λαμπρή	»	156
14)	Ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι	»	158
15)	Πασχαλιὰ (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνῶ</i>)	»	160
16)	Στὴν ἐξοχή	»	161
17)	Οἱ πεταλούδες	»	162
18)	Πρωτομαγιά (<i>ποίημα Ἰω. Σουκάκη</i>)	»	165
19)	Πηγαίνουν στὴ θάλασσα	»	166
20)	Στὴν ἀκροθαλασσιὰ	»	168
21)	Τὸ μεσημέρι	»	170
22)	Στὰ χωράφια	»	172
23)	Τὸ ψωμί	»	173
24)	Τὸ καλοκαίρι (<i>ποίημα Γ. Βιζυηνῶ</i>)	»	174
25)	Κάθε πρωὶ	»	175
26)	Ἡ αὐγούλα (<i>ποίημα</i>)	»	176
27)	Τὰ δῶρα τοῦ ἡλίου (<i>ποίημα δημοτικὸ</i>)	»	177
28)	Κάθε βράδυ	»	178
29)	Τὸ φεγγαράκι (<i>ποίημα Α. Κατακουζηνῶ</i>)	»	179
30)	Στὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ	»	180
31)	Ἡ ἀγελάδα (<i>ποίημα Γ. Βιζυηνῶ</i>)	»	183
32)	Στὴν κορυφή τοῦ λόφου	»	184
33)	Ἐνα παραμῦθι	»	186
34)	Ὁ κόκκορας (<i>ποίημα Ζ. Παπαντωνίου</i>)	»	190
35)	Ἡ κολοκυθιά	»	191
36)	Φεύγουν ἀπὸ τὸ κτῆμα	»	196
37)	Στὸ σταθμὸ	»	198
38)	Οἱ ἐξετάσεις	»	200

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
ΚΩΣΤΑ Π. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι εκδόσεις «ΚΑΛΟΚΑΘΗ»
τύπωσαν αυτό το βιβλίο
για να θυμήσουν στους παλιούς
τα πρώτα σχολικά χρόνια
και να τα διηγούνται στους νέους.

Εκδόσεις «ΚΑΛΟΚΑΘΗ»
Καλλιδρόμον 19
121 32 Περιστερι, Αθήνα
Τηλ.: 5777.167, 5777.197, Fax: 5777.110

ἄλφαβητᾶριο

ISBN 960-396-037-3

9 789603 960379 >